Ara Pirineus, 15/05/21

I Ara (què), Pirineu?

Que un mitjà de comunicació desaparegui, és una mala notícia; que ho faci un del Pirineu, ho és encara més

Mireia Pellicer Martí

Mireia Pellicer .

Que un mitjà de comunicació desaparegui, és una mala notícia; que ho faci un del Pirineu, ho és encara més, i que ho faci un amb el que et sents identificada amb la seva línia editorial entristeix profundament. Fa poc més d'una dècada, quan el diari Ara va iniciar la seva distribució, no vaig dubtar en fer-me'n subscriptora. Un diari amb vocació de país, compromès amb la llengua i la cultura catalana, amb un seguit de professionals i persones col·laboradores que, el que explicaven, eren del meu interès. Passats un parell d'anys, vaig decidir donar-me'n de baixa, havia comprovat que, aquell atractiu inicial havia desencadenat en un flux d'informacions centralistes i sense representació territorial. Trobava a faltar notícies de casa meva, del Pirineu, més enllà de si a l'hivern hi neva o es fan cues per pujar a Andorra els caps de setmana de pont. Si bé podria ser del meu interès la línia editorial i l'enfocament en clau de país, no em resolia la meva necessitat de voler saber del meu i altres territoris menys cosmopolites, així que em vaig donar de baixa.

L'any passat, quan responsables de l'Ara Pirineus es van posar en contacte amb mi per si volia col·laborar amb el mitjà no vaig dubtar tampoc ni un sol segon en dir que sí. Un nou mitjà al Pirineu era una gran notícia, i de la mà de l'Ara! Sincerament, vaig creure que el seu consell d'administració havia canviat d'opinió i creia que era necessari informar sobre la realitat del Pirineu i exposar les opinions de pirinencs i pirinenques. Un any després, em torna a decebre.

L'Ara no creu en el territori, no creu en el Pirineu i no creu en les persones que hi vivim, que hi hem nascut, que l'estimem i que ens el sentim nostre.